

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 141. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592778560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

De Cavaliere? De veed, her i Rom er Enhver, som ikke er noget Andet, Cavaliere? Er De altsaa Cavaliere?»

»Naadige Froken, naar De spørger mig paa Dansk, saa svarer jeg, som sandt er, at jeg er dansk Godseier.»

»Godseier?» sagde hun, idet hun med et spørgende Udtryk saae over paa Baronessen, og saa spørgende og tvivlende var dette Udtryk, at det vilde have været fornærmeligt, hvis det ikke tillige havde været saa jovialt, eller hvis Comtesse Felicia ikke havde været en Personlighed, der for at tilveiebringe Morskab gjerne betalte sin Andel.

»Ja,« sagde Hun smilende og med et lille Nikk.

»De siger Ja, søde Barn; men hvor kan De sige Ja?»

»Dels fordi vi jo hørte det blive sagt, dels fordi jeg veed det. Jeg hørte allerede som Barn«

»Som Barn? Men, Du Fredsens Gud, De har jo aldrig sagt et Ord til mig om, at De kjendte den Herre eller huskede ham! Det var *min* Ven, *min* gamle Bekjendt, der skulde gjøres Anstalt for at fange! – jo, jeg er ordenlig bleven«

»Hvad er De bleven?» spurgte Hun med et saa kjærtegnende Skjælmeri i Tonen og Blikket, at Comtesse Felicia lystig udbrød: »Holdt for Nar, Barn! Jeg kan jo gjerne tilstaae det; men tilstaa nu, hvorfor taug De?»

Hun svarede smilende: »Det var jo tidsnok at sige det, naar det oplystes, at 'den Herre' huskede at have seet mig som Barn.»

»Um!» sagde Comtesse Felicia og havde vistnok Møie med at tilbageholde det Samme, som jeg tænkte: Som om der kunde være Tvivl om det! – Men i samme Øieblik vendte hun sig igjen livlig til mig: »Ja, det var maaskee ikke ganske rigtigt af mig at tvivle om, at De er Godseier; men jeg troede, at De reiste med Grev Fritz som en Art«

»Hovmester, vil Comtesse sige?»

»Ikke just det; men vi vidste aldrig, hvordan det hang sammen; men det er nu det Samme. De er altsaa Godseier. Hvordan skal vi saa kalde dem? Paa Svensk: Brukspatron – det er et snurrligt Navn til saadan en ung Patron; men det er et godt Navn, meget solidt og agtværdigt. Paa Tydsk: Gutsbesitzer, Rittergutsbesitzer. Ogsaa et meget godt Navn. Men det er, ligesom De fik en Allongeparyk paa ved de Navne. Hvad hedder det paa Fransk? *Propriétaire*. Nei, det gaer ikke

an, det er, som om De gik og søgte Leiete. Men hvad hedder dog Rittergutsbesitzer paa Fransk? Lad os see i et Lexicon *Seigneur d'une terre, d'une terre noble*. Det er for langt, det holder en Franskmand aldrig ud. *Seigneur*, nei, det siger man ikke i en Salon, urdtagen Godsets Navn følger efter med *de* foran *Monsieur*, ih nei, saa bliver De Prælat eller Prinds Vil De være Baton? Er Deres Gods blot større end en Urtepotte, saa gjør jeg Dem til Baron paa det. Naa, ja, ja – men hvad da? Hør, veed De hvad, De bliver simpelt væk *Chevalier, Cavaliere*, og saa skal jeg nok hviske Folk i Øret: *Seigneur d'une terre* Hvad skete saa med Grev Fritz paa hans Udenlandsreise? Var der ikke en Duel i Anledning af en Dame, en Skuespillerinde? Fortæl det; jeg veed da, De kan fortælle, saa man kan høre det.»

Jeg fortalte, ikke just den hele Sandhed, men saa meget af den, som jeg ansaae for rigtigt at give tilbedste; men om jeg saa havde fortalt Alt nok saa omstændeligt, vilde det ikke have været tilstrækkelig piquant, og Comtesse Felicia sagde tilsidst:

»Der er Mere! Søde Baronesse, er De ikke af samme Mening som jeg? Han er en mysteriøs Person; man maa tage sig iagt for ham. Vi vil nu indskrive ham blandt *nos intimes*, men med et Notabene, indtil han har fortalt Alt. *Signor Cavaliere*, maa jeg saa have den Fornøjelse at forestille Dem for Generalinden – for det er mig, som har anmeldt Dem, dengang vidste jeg jo ikke – ellers kunde Baronessen selv forestille Dem for sin Svigerinde Hun er allerede inde i Salonen og tager imod Eller veed De hvad? Gaa ud af denne Dør og lad Dem føre igjennem Forsalen ind i Salonen.»

Jeg troede at forstaae, at Comtesse Felicia, for det Tilfælde, at der var Besøgende, ikke vilde komme med mig fra Damernes Værelse, som om jeg horte til Familien, og at jeg derfor skulde gaae den for Fremmede sædvanlige Vei. Medens jeg gik igjennem Forsalen, skjød jeg Ordensbaandet, som jeg sædvanligvis bar skjult, frem i Knaphullet.

Saa snart jeg kom ind, forestillede Comtesse mig ogsaa for Generalinden som Brukspatron; men uden at give mig Tid til at veksle et Ord med denne Dame, trak hun mig strax ved Armen hen i nogen Afstand og spurgte: »Har De mødt Keiseren i Forsalen?»

»Hvilken Keiser?»

»Det er det Samme, hvilken. Keiseren eller Kongen eller Fyrsten af Reus? De er jo bleven Ridder, siden vi saaes sidst, og det er dog ikke